

Sygn. VUa 10/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2017 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariola Mastalerz (spr.)

Sędziowie: SSO Beata Łapińska

SSO Agnieszka Leżańska

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2017 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku D. H. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji wnioskodawcy D. H. (1) od wyroku Sądu Rejonowego

IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Tryb. z dnia

3 stycznia 2017r. sygn. IV U 302/16

oddala apelację.

Sygn. akt V Ua 10/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 września 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. w sprawie Nr 420200/CW/00166052/2016 odmówił ubezpieczonemu D. H. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 24 sierpnia 2016 roku do dnia 29 sierpnia 2016 roku.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, iż ubezpieczony nie stawił się na badanie przez lekarza orzecznika w dniu 23 sierpnia 2016 roku, przez co uniemożliwił badanie.

Decyzjami z dnia 8 września 2016 roku w sprawie (...) i z dnia 28 września 2016 roku w sprawie (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił D. H. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okresy od dnia 30 sierpnia 2016 roku do dnia 27 września 2016 roku i od dnia 28 września 2016 roku do dnia 24 października 2016 roku.

W uzasadnieniach decyzji organ rentowy wskazał, iż powyższe niezdolności do pracy powstały po upływie 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia.

W odwołaniu z dnia 30 września 2016 roku ubezpieczony odwołał się od wyżej wymienionych decyzji. W uzasadnieniu podniósł, że są one dla niego krzywdzące, bowiem nie otrzymał żadnego wezwania na komisję, która miała się odbyć w dniu 23 sierpnia 2016 roku, za to stawiał się na kolejne wezwania do lekarza orzecznika.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podnosząc, że zaskarżone decyzje są prawidłowe.

Wyrokiem z dnia 3 stycznia 2017 roku, sygn. akt IV U 302/16 Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim oddalił odwołanie.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Rejonowego.

Wnioskodawca D. H. (1) w okresie od 7 kwietnia 2016 roku do dnia 7 lipca 2016 roku podlegał ubezpieczeniu z tytułu zatrudnienia w (...) Spółka z o.o. w K..

W dniu 6 lipca 2016 roku wnioskodawca stał się niezdolnym do pracy z powodu choroby

Wnioskodawca otrzymał zaświadczenie lekarskie stwierdzające niezdolność do pracy w okresie od 2 sierpnia 2016 roku do dnia 29 sierpnia 2016 roku.

W dniu 4 sierpnia 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych wysłał do wnioskodawcy wezwanie do stawiennictwa na badanie w dniu 23 sierpnia 2016 roku.

Wnioskodawca nie stawiał się na badanie u lekarza orzecznika ZUS w dniu 23 kwietnia 2015 roku.

Wnioskodawca mieszka w domu jednorodzinnym. Wnioskodawca nie posiadał skrzynki na listy zarówno na domu jak i na ogrodzeniu.

Powyższy stan faktyczny Sąd I instancji ustalił na podstawie zebranych w sprawie dowodów w postaci zeznań wnioskodawcy oraz dokumentów zebranych w załączonych aktach organu ubezpieczeniowego.

W ocenie Sądu Rejonowego powyższe dowody te są wiarygodne i wzajemnie się uzupełniają, dlatego też mogą stanowić podstawę do ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał odwołanie za nieuzasadnione.

Na wstępie Sąd Rejonowy zaznaczył, że w przedmiotowej sprawie fakt niestawiennictwa wnioskodawcy na badanie u Lekarza Orzecznika jest bezsporny, spór stron dotyczy jedynie kluczowej dla rozstrzygnięcia sprawy kwestii czy D. H. (1) był w sposób prawidłowo wezwany na przedmiotowe badanie.

W ocenie ZUS wnioskodawca został powiadomiony o terminie badania, ponieważ wezwanie było dwukrotnie awizowane. Wnioskodawca zaś podnosił, iż nie otrzymał on wezwania nie otrzymał też zawiadomienia o próbie doręczenia i możliwości odbioru przesyłki w urzędzie pocztowym.

Sąd I instancji wskazał, iż wezwanie jest doręczone w chwili jego odbioru przez adresata lub w trybie art. 43 i art. 44 k.p.a.

Bezspornym natomiast w ocenie Sądu Rejonowego jest, iż nie doszło do doręczenia przesyłki wnioskodawcy osobiście.

W dalszej kolejności Sąd I instancji powołał przepis art. 44 k.p.a., zgodnie z którym w razie niemożności doręczenia pisma w sposób wskazany w art. 42 – doręczenie osobiste i 43 – doręczenie zastępcze:

1) operator pocztowy w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe przechowuje pismo przez okres 14 dni w swojej placówce pocztowej - w przypadku doręczania pisma przez operatora pocztowego;

2) pismo składa się na okres czternastu dni w urzędzie właściwej gminy (miasta) - w przypadku doręczania pisma przez pracownika urzędu gminy (miasta) lub upoważnioną osobę lub organ.

§ 2. Zawiadomienie o pozostawieniu pisma wraz z informacją o możliwości jego odbioru w terminie siedmiu dni, licząc od dnia pozostawienia zawiadomienia w miejscu określonym w § 1, umieszcza się w oddawczej skrzynce pocztowej lub, gdy nie jest to możliwe, na drzwiach mieszkania adresata, jego biura lub innego pomieszczenia, w którym adresat wykonuje swoje czynności zawodowe, bądź w widocznym miejscu przy wejściu na posesję adresata.

§ 3. W przypadku niepodjęcia przesyłki w terminie, o którym mowa w § 2, pozostawia się powtórne zawiadomienie o możliwości odbioru przesyłki w terminie nie dłuższym niż czternaście dni od daty pierwszego zawiadomienia.

§ 4. Doręczenie uważa się za dokonane z upływem ostatniego dnia okresu, o którym mowa w § 1, a pismo pozostawia się w aktach sprawy.

Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy skonstatował, że wymogiem skuteczności doręczenia jest pozostawienie zawiadomienia przez listonosza. Istotne w tym zakresie są wedle Sądu Rejonowego wyjaśnienia wnioskodawcy, iż nie posiadał on skrzynki na listy.

Brak jest więc w ocenie Sądu I instancji możliwości przyjęcia, tak jak to podnosi wnioskodawca, iż nie było awiza, bowiem mogło być ono pozostawione na ogrodzeniu wnioskodawcy, jak i w drzwiach domu, a brak skrzynki skutkowało możliwością jego utraty lub zniszczenia.

Sąd I instancji podniósł, że na wnioskodawcy spoczywał od dnia 1 stycznia 2013 roku bezwzględny obowiązek zamontowania skrzynki pocztowej w myśl art. 40 ustawy z dnia 23 listopada 2013 roku - Prawo pocztowe. Wnioskodawca tego obowiązku nie wypełnił, spoczywają więc na nim zdaniem Sądu Rejonowego konsekwencje własnego zaniedbania.

W przypadku zainstalowania skrzynki na listy brak byłoby wedle Sądu Rejonowego możliwości przypadkowej utraty korespondencji, a tym samym wnioskodawca zostałby powiadomiony o wezwaniu na badanie.

Wobec powyższego Sąd I instancji stwierdził, iż wezwanie zostało doręczone wnioskodawcy w sposób prawidłowy, a jedynie w skutek jego działań lub zaniechań nie stanął się on na badaniu u lekarza orzecznika.

Skutkowało to uznaniem przez Sąd Rejonowy, iż zaistniały okoliczności przewidziane w art. 59 ust. 6 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, a wnioskodawca D. H. (1) utracił prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 24 sierpnia 2016 roku do dnia 29 sierpnia 2016 roku.

Skutkiem utraty przez skarżącego prawa do zasiłku chorobowego za powyższy okres jest w ocenie Sądu I instancji konieczność uznania, iż kolejne niezdolności do pracy od dnia 30 sierpnia 2016 roku i od dnia 28 września 2016 roku powstały po upływie 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia, a więc brak jest możliwości zastosowania normy wyjątkowej jaką jest art. 7 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Dlatego Sąd Rejonowy uznał, że D. H. (1) nie nabył prawa do zasiłku chorobowego za od dnia 30 sierpnia 2016 roku do dnia 27 września 2016 roku i od dnia 28 września 2016 roku do dnia 24 października 2016 roku.

Z powyższych względów Sąd I instancji uznał zaskarżone decyzje za prawidłowe, a tym samym odwołanie wnioskodawcy za podlegające oddaleniu.

Apelację od powyższego wyroku złożył wnioskodawca. Apelujący zarzucił błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego co do okoliczności prawidłowego zawiadomienia o terminie badania w dniu 23 sierpnia 2016 roku. W oparciu o tak skonstruowany zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, uwzględnienie odwołania

i w konsekwencji przyznanie prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 24 sierpnia 2016 roku do dnia 29 sierpnia 2016 roku. Ponadto apelujący wniósł o przyznanie prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 30 sierpnia 2016 roku do dnia 24 października 2016 roku. Alternatywnie apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonych decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Wbrew zawartemu w niej zarzutowi Sąd Rejonowy dokonał prawidłowego ustalenia stanu faktycznego, nie dopuszczając się naruszenia przepisów postępowania określonych w art. 233 k.p.c. Ustalenia te Sąd Okręgowy podziela i czyni własnymi.

Ustalenia te Sąd Okręgowy uzupełnił jednak w oparciu o dokument znajdujący się w aktach zasiłkowych na k. 4 w postaci zwrotnego poświadczenia odbioru wezwania, z którego wynika, że pierwszej awizacji przesyłki adresowanej do ubezpieczonego na wskazany przez niego adres, dokonano w dniu 8 sierpnia 2016 r. Z powodu niemożności jej doręczenia, przesyłkę pozostawiono na okres 14 dni w Urzędzie Poczтовым w B. . Zawiadomienie o pozostawieniu przesyłki w w/w Urzędzie wraz z informacją o możliwości jej odbioru w terminie 7 dni od dnia pozostawienia zawiadomienia umieszczono na drzwiach mieszkania. Powtórne awizowanie przesyłki miało miejsce w dniu 16 sierpnia 2016 roku.

W świetle tych ustaleń Sąd Okręgowy uznał, że przyjęcie jako skutecznego powiadomienia ubezpieczonego o terminie badania dokonane przez Sąd Rejonowy było prawidłowe. Zgodnie z § 4 art. 44 k.p.a. (którego pełną treść przytoczył SR w uzasadnieniu wyroku) doręczenie uważa się za dokonane z upływem ostatniego dnia okresu, o którym mowa w § 1, a pismo pozostawia się w aktach sprawy. Ze zwrotnego poświadczenia odbioru wezwania przesyłki wynika, że pierwsze awizo doręczyciel pozostawił w dniu 08.08.2016 r. a tym samym, zgodnie z dyspozycją powołanego wyżej przepisu doręczenie powinno zostać uznane za doręczone z dniem 22 sierpnia 2016 r.

Wskazać należy, iż zasady doręczenia zastępczego wynikające z w/w przepisów kodeksu postępowania administracyjnego stwarzają jedynie domniemanie doręczenia, które może zostać obalone. Adresat może bowiem dowodzić, że pisma nie otrzymał i o nim nie wiedział

W niniejszej sprawie ubezpieczony D. H. , jak słusznie przyjął Sąd Rejonowy, nie zdołał obalić tego domniemania. Zaprzeczając faktowi co do pozostawienia awiza przez doręczyciela, wnioskodawca nie wskazał jednak żadnych okoliczności ani dowodów dla potwierdzenia swoich twierdzeń w tym zakresie. W trakcie postępowania przed Sądem Rejonowym jak też w apelacji ubezpieczony stwierdził, iż w okresie zwolnienia lekarskiego w miesiącu sierpniu 2016 r. przebywał w domu, podobnie jak jego żona opiekująca się dwójką dzieci. Podał, iż ten sam listonosz od wielu lat doręcza mu przesyłki pocztowe i gdyby nawet nie zastał jego ani żony w domu to z pewnością przyszedł by ponownie, bądź zostawił je u sąsiada lub siostry.

W świetle powyższego, stanowisko prezentowane przez ubezpieczonego co do braku wiedzy o pozostawianym awizo, pozostaje całkowicie gołosłowne, nie wskazujące jakichkolwiek obiektywnych przeszkód co do faktycznej niemożliwości odebrania wezwania na kontrolne badanie w ZUS.

Ponadto należy w pełni podzielić pogląd Sądu pierwszej instancji, iż wnioskodawca dla zapobieżenia ewentualnym skutkom związanym z uznaniem przesyłki za doręczoną (w sytuacji np. przypadkowego zaginięcia lub zniszczenia awiza) powinien zadbać o to aby posiadać w miejscu zamieszkania skrzynkę odbiorczą niezależnie od tego , iż wynikający w tym zakresie obowiązek obciąża właściciela nieruchomości, tym bardziej, że pod wskazanym adresem koncentruje on swoje życie - mieszka na stałe, posiada rodzinę .

Stosownie do treści art. 59 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz.U. z 2010 r. nr 77 poz. 512 ze zm.) prawidłowość orzekania o

czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby oraz wystawiania zaświadczeń lekarskich podlega kontroli. Kontrolę wykonują lekarze orzecznicy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Ustęp 5 powołanego przepisu wskazuje, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych wysłał do ubezpieczonego, za zwrotnym potwierdzeniem odbioru, wezwanie, w którym określa termin badania przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych albo przez lekarza konsultanta lub dostarczenia posiadanych wyników badań pomocniczych. Wezwanie zawiera informację o skutkach, o których mowa w ust. 6 i 10.

Z kolei ustęp 6 tego przepisu przewiduje, że w razie uniemożliwienia badania lub niedostarczenia posiadanych wyników badań w terminie, o którym mowa w ust. 5, zaświadczenie lekarskie traci ważność od dnia następującego po tym terminie.

Z akt ZUS wynika, iż organ ten podjął decyzję o przeprowadzeniu kontroli orzeczenia o czasowej niezdolności wnioskodawcy do pracy wynikającej z zaświadczenia lekarskiego wystawionego na okres do 29.08.2016 r., przy czym termin badania wyznaczono na dzień 23.08.2016 r.

Uznając, iż skuteczne doręczenie ubezpieczonemu zawiadomienia o terminie badania w powyższym trybie nastąpiło w dniu 22.08.2016 r., należy zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, iż decyzja organu rentowego o pozbawieniu D. H. prawa do zasiłku chorobowego na okres od 24.08.2016 r. do 29.08.2016 r. na podstawie art. 59 ust. 6 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa była prawidłowa a tym samym, iż organ ten nie dopuścił się naruszenia przepisu art. 44 § 2 k.p.a.

Biorąc powyższe pod uwagę nie budzi również wątpliwości zasadność wydania pozostałych zaskarżonych decyzji odmawiających ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 30.08.2016 r. do 27.09.2016 r. oraz od 27.09.2016 r. do 24.10.2016 r., bowiem niezdolność do pracy w tych okresach powstała po upływie 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia. Stosownie zaś do treści art. 7 pkt 1 ustawy z dnia 25.06.1999 r. świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa prawo do zasiłku po ustaniu tytułu ubezpieczenia przysługuje również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego (w przypadku ubezpieczonego – ustania stosunku pracy).

Z powyższych względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c oddalił apelację jako nieuzasadnioną.